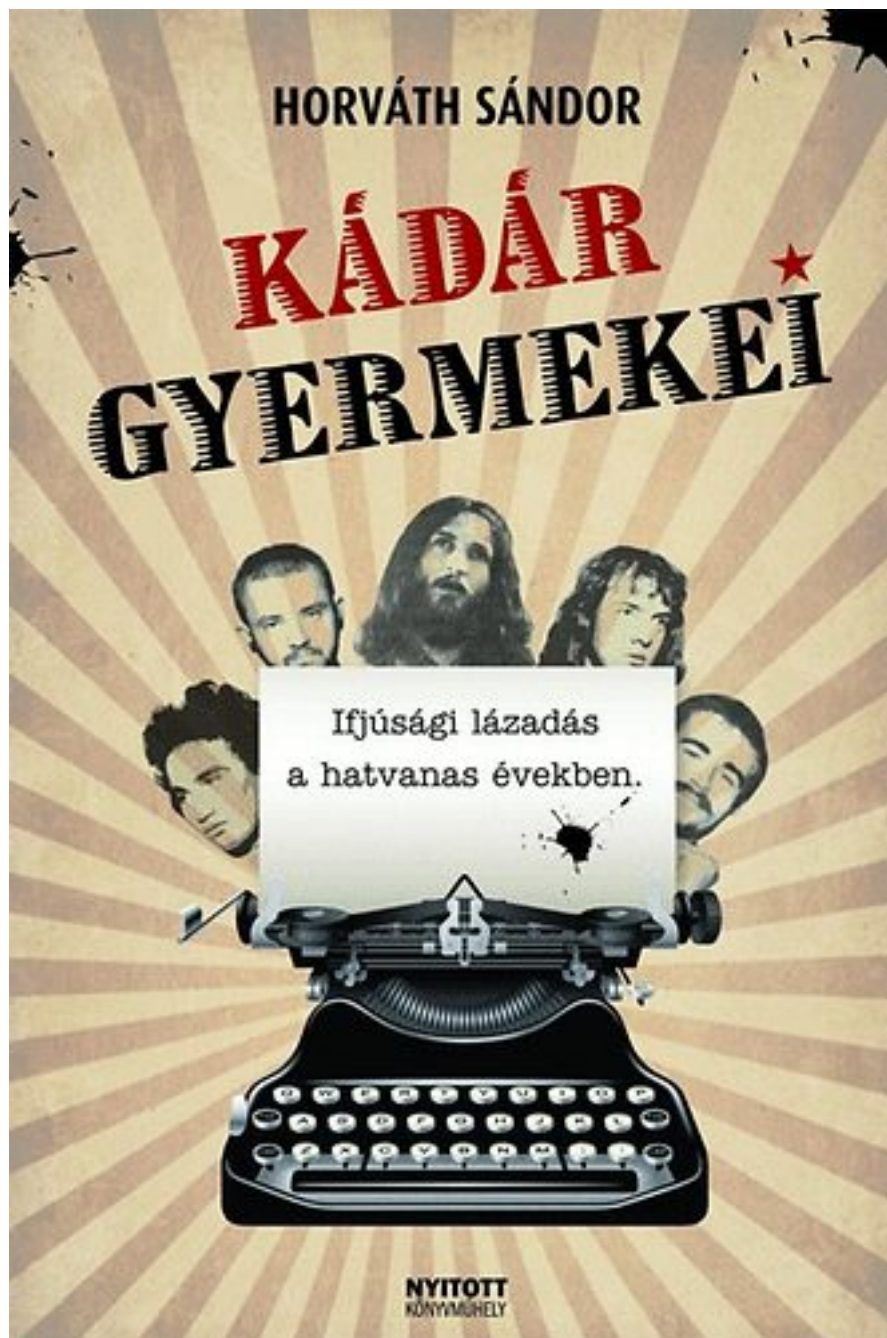

Beatrice : Nagyvárosi farkas - dalszöveg

*Egyszer volt, hol nem volt,
még a külvárosi tengeren is túl.
Volt egyszer egy farkaskölyök,
hallgasd meg történetét!*

*Elunta a szülei meséjét,
a meddő vitatkozást.
Elszökött otthonról végleg,
hogyan kezdjen egy új mesét. Mesét?
Elment a városba, metróra szállt
kutyába sem vették!
Az aluljáróban kergette a sintér
kutyának nézték
Jó pénzért elmehetett volna
ugatni egy ház körül.
Rákapott az italra
és úgy érezte szabadon él!
Nem értem miért? úgy érezte szabadon él
Jóra nevelték? úgy érezte szabadon él
Hej-hej!
Elment a városba metróra szállni,
kutyába sem vették!
Az aluljáróban kergette a sintér
Kutyának nézték
Jó pénzért elmehetett volna
Ugatni VAU-VAU-VAU!
Rákapott az italra
és úgy érezte szabadon él!
Nem értem miért!
Úgy érezte szabadon él.
Jóra nevelték?
Úgy érezte szabadon él.
Nem értem miért!
(x2)*

<http://www.zeneszoveg.hu/dalszoveg/3498/beatrice/nagyvarosi-farkas-zeneszoveg.html>

Részletek Vitézy László dokumentumfilmjéből „Úgy érezte, szabadon él”

Koncertre gyülekezők között, a Petőfi Csarnok előtt
Cs. Attila (volt állami gondozott):

Elmondja az igazságot a Beatrice.

– Micsoda?

– Az, hogy azért fáj soknak, hogy az igazat megéneкли. Nem? Nem így van? De voltam vidéken, és sok Ricse koncerten, amióta a Ricse létezik. De például egyet nem tartok jónak. Nem igaz? A tömeget elkezdik ütni, ha már egy baboskendő van.... Balatonon mit csináltak? Ugyanazt. Mikor volt az Omega–LGT meccs, és odamentek, senki nem szólt semmit, csak meglátott egy rendőr egy baboskendőt, már ugye rajtam is volt, odajött, azt' már tépte ki.

– Neked van olyan ismerősöd, aki mondjuk valamilyen droghoz hozzájutott?

– Nincs.

– Hol keressek ilyeneket?

– Nem tudom. Nem tudom, csak én furcsának tartom, mert olvastam cikket, a Beatricséről, hogy a Ricsések kábítószeresnek, meg ilyen, meg hogy ragasztóznak. A fele nem igaz. Miért? Azért, hogy iszik az ember, azt megteheti. Nem?

– Mit érezhet az, aki bevett valamilyen drogot? Mert én még nem próbáltam.

– Hát azt... azt ki kell próbálni.

– És?

– Mondjam azt, hogy valaki vegyen be 30 darab gyógyszert, azt' próbálja ki?

– Milyen...

– Hát nem olyan szar. Az olyan, ha bevesz 30 darab gyógyszert, mintha berúgott volna.

– És akkor még rá kell inni valamit?

– Nem muszáj akkor már. Van aki ráiszik, de azt nem muszáj. Annyiból, hogyha ráiszik, akkor előbb hat.

– Miért veszi be?

– Mért veszi be? Megmondom. Sok azért, mert két forintér ugyibár meg lehet venni a gyógyszert, és nem kell venni szeszt. És a gyógyszer, az ugyanúgy bekábít, mint egy ital.

– És nem jelnek?

– Nem.

– Azok, akik beveszik?

– Hát biztos, hogy nem félnek. Nincs mitől félni. Én is már vettem be, és nincs mitől félni. Egy brigádba, ahova járok, sokan csinálták, illetőleg a narkót, és egyik se halt meg. Illetve már olyanformán nem haltak meg, hogy a felest ide belőtték a vénába.

– Feles mit? Féldeci szilvapálinkát belőtt a vénába?

– Be.

*

Cs. Attila lakásán; a fiú tetoválásait mutatja.

– Mik vannak beütve?

– Elmondom: Főnix, V. K., az Virág Katit jelent, Hajni, Ati, Karthágó, Apám, öt pont... Beatrice.

– Apám, az miért van beütve?

– Apám, az azért van beütve, azért, mert az egy igaz ember volt. Az az igazságot akarta ugyanúgy, csak nem érte el. Mert ő megmondta nekem: fiam, ha nagy leszöl, soha nem lesz igazságod. Esetleg egyet elérsz, hogy börtönbe kerülsz. És kijött az igaza. Mert már benn is voltam börtönbe, és intézetbe. A Karthago, az meg azért van beleütve, mert megénekelte az igazságot, hogy énekelte: Áruló nem leszek soha, ilyet nem teszek, amíg élek. Tehát spicli nem lesz. És nem folyamodik a rendőrökhöz, hogyha adnak mondjuk itt van kétszáz forint fiam, csak költsd el azért, hogy legyen kajád, akkor inkább, inkább meghal, de akkor se fog köpni. És én vagyok olyan, hogy képes vagyok vállalni a halált, is, még ha egy pisztolyt, vagy egy borotvát a nyakamhoz tennék, akkor se árulnám el a legjobb barátomat, mint például őtet, vagy a Hullát, Csótányt, Kukát, vannak egyes barátaim, akit nem tudnék elárulni. Ha el is árulnék valakit, az csak olyan lehetne, aki engem is beköpött.

– És a Beatrice?

– A Beatrice az meg azért van szintén beleütve, mert az is megénekelte az igazságot, amikor

énekelt, hogy „A munkát soha nem szégyelltem, a két kezem adta a kenyeret,

mégis sokan naplopónak, csavargónak neveztek.” És ez így igaz. Mert én hiába dolgoztam, már volt olyan, hogy elmentem dolgozni, akkor is azt mondta a rendőr, hogy mit csinálsz, csövezel? Hát, mondom, nem lássa, hogy be van írva, hogy dolgozom. Azt mondja... de akkor is azt mondta, hogy csövezek. Meg Beatrice énekelt egy számot, az Aluljáró fiát. Vagy például azt, hogy a Farkaskölyök. Mikor írta, hogy „Egyszer volt, hol nem volt, a külvárosi tengeren is túl, élt egyszer egy farkaskölyök, hallgasd meg történetét. Elunta a szülei meséjét, a meddő vitatkozást. Elszökött otthonról, végre, hogy elkezdjen egy új mesét, elment a városba, metróra szállt, az aluljáróba kergette a sintér, mert kutyanak nézték. Jó pénzért elmehetett volna ugatni egy ház körül. De rákapott az italra és úgy érezte, szabadon él, mert jól nevelték. Úgy érezte, szabadon él.”

*

Katziba Antal (a BM. alosztályvezetője):

– Nagyon sok vonatkozásban bizonytalanság érezhető a drogellenes küzdelemben – borzasztó ez a fogalmazás. Dehát ezeknek a gyerekeknek a megmentése, segítése érdekében folytatott munkában még mindig érezhető az a bizonytalanság, ami a jelenség fogadását jellemezte. Tehát hosszú időn keresztül úgy hatott, hogy a társadalom, mikor ez a jelenség fölbukkant, nemigen tudott vele mit kezdeni. Ezért aztán szokták most mondani, hogy későn hozták nyilvánosságra, későn tudott erről a társadalom, sokáig hallgattunk róla – és ennek megvan a maga oka. Sőt, a maga okai. És ezen még az sem enyhít, hogy elsőként erről a Belügyminisztérium beszélt. Én még emlékszem arra a Hirháltér adásra, ahol ugye mindnyájunk... minden ifjúságvédelmi rendőr nagy tanítómestere, Mészáros József elvtársunk, aki azóta nyugállományba vonult, ő beszélt erről a dologról először. És eléggé nyíltan, eléggé részletesen, és eléggé drámai módon fölhevítette a társadalom figyelmét.

– Hát ezt csak egymás között kell hozzátenni, hogy mivel a rendőrség adja az engedélyt, hogy lehet erről beszélni, hát először maguknak adták meg.

– A rendőrség erre nem ad engedélyt, a rendőrség...

– Na jó.

– Ez rendőri probléma.

– Jó, dehát...

– Magunk között vagyunk.

–... nem a rendőrség verekedte ki azt, hogy...

– De. De! Ezt Mészáros József, mikor úgy látta – tudom, mert ott voltam, ennek a riportnak a születésénél –, tehát mikor Mészáros József, úgy látta, hogy ez a probléma most már megérett arra súlyában, behatárolhatóságában, hogy ezt most már közölni kell a társadalom közvéleményével azért, hogy kérjük a segítségét, tájékoztassunk, hogy védekezni tudjanak ellene, akkor ő kérte, sőt, követelte, hogy most már ezt nyilvánosságra kell hozni. Azaz, tessék meggondolni, hogy valaki ül egy zsúfolt moziban, valami füstszagot érez, és akkor elkezd kiabálni, hogy tűz van! Ettől a pániktól összetapossák egymást. Hát az a minimum, hogy azért meggyőződjünk, hogy tényleg van ilyen jelenség? Hát mind a mai napig kétségeink vannak aziránt, hogy milyen hatókörben létezik ez? Most tessék elképzelni a tíz év előtti állapotot! Mondom, nem enyhíteni akarom azt a társadalmi zavarodottságot, azt a zavart, ami ezt a jelenséget fogadta, és nem utólag akarom magyarázni egy tíz évvel ezelőtti tájékoztatáspolitikai bizonyítványát. De tény, hogy azért, mikor ez a kezdeti jelenség, mikor ez a jelenség fölbukkant, mint új, mint kezdeti jelenség, akkor nagyon sokan ezzel a dologgal nem voltak tisztában.

*

– Miket tetováltatsz még magadra?

Cs. Attila: Már semmit. Ha ez megvan, semmit.

– Kész?

– Kész.

– Mit terveztél még, hogy miket üttetsz be?

– Már semmit nem – mondtam. Már semmi nem lesz beleütve. Egyet, egy SS-karszalagot, de azt nem csináltatom meg, mert lebeszéltek róla, hogy ne csináltassam. Egy olyat akartam a hátamra, vagy egy fu...á, nem mondom el, mert ebből csak balhém lesz.

– Miért akartad?

– Van egy olyan dolog, amit bele akartam verni, ha azt elmondanám, akkor kurva nagy balhém lenne.

– És miért akartad belevetni?

– Mert bele akartam, mert mondjuk annyit éreztem, hogy az egy rendszert akart csinálni, egy társadalmat, egy egész náci uralmat, egy társadalmat, tehát, hogy egy társadalom legyen, ne legyenek különféle emberek. Meg, hogy csak egyhelyűvé tartozzanak.

– És az neked jó lett volna?

– Gondolom. Talán.

– Az milyen lett volna?

– Ezt ugye nem tudom. De azt tudom, hogy ő egy rendszert akart megcsinálni, és az az egy rendszer, az létre is jöhetett volna. Mert például, már beszélünk így a Hitlerről, a Hitler egy társadalmat akart, hogy ne legyen ilyen ország, meg olyan ország, legyen náciizmus. Mert azt akartam a hátamba verni. Hitler képét és egy katonát, aki fogja a zászlót, a náci német zászlót, a hátamon. Meg lehetett volna csinálni. Csak aztán nem csináltam. Mert lebeszéltek róla.

– Milyen társadalom lett volna az? Szóval miért lett volna az neked jó?

– Nekem? Mert ott egy ember, egy társadalom létezett volna.

– Mindenki egyenlő lett volna?

– Körülbelül, majdnem, hogy egyenlő lett volna. Például majdnem egyenlő lett volna. Mert hogyha egyet csinálhatnék, akkor azt csináltam volna, kimennék Amerikába a hippik közé. Mert úgyis majd egyszer lesz egy hippitalálkozó.

– És vannak többen, akik szerint az a fajta társadalom, amire gondoltatok, az egy igazságosabb társadalom?

– Igen. Például ő is gondolta már úgy? Nem? (A tetoválást végző cigány fiúra, Csokira mutat.) Hogy a hippik, azok igazak. Mert például a punkokat nem szeretem, mert azokat utálom, mert azok a punkok keltik a feltűnést...

– Én most nem a hippikre gondoltam, hanem még a náciizmusra. Hogy sokan lehetnek-e, akik szerint az egy igazságosabb társadalom?

– Hát én azt nem tudom, hogy igazságosabb-e vagy nem? De mondjuk, annyit tudok... már erre nem tudok válaszolni. De viszont annyit tudok, hogy egy társadalom, az igaz társadalom, az Amerikában van, meg a hippik, azok összetartanak.

– Nem jön össze a Hitler és a hippizmus.

– De majd a hippik is egy társadalmat akarnak ugyanúgy. Egyet akarnak a hippik is: a szabadságot. Mert tehát mondjuk egy rendszert akarnak – hippik is az egész világba elérni, az az egy rendszer legyen a béke, ez a szöveg csak, hogy béke.

– Hitlerről hol hallottál?

– Erről nem beszélek – ezt megmondom. Ezt úgyse fogom elmondani senkinek.

*

Nagy Feró (a Beatrice együttes vezetője):

– Jézusom, milyen probléma van! Mert óriási, ez nagyon így. És akkor elkezdek gondolkodni, hogy akkor én is megyek vele Ricsére, vagy megyek vele P. Mobilra, vagy nem tudom mi. Vagy megnézem, hogy él a gyerekem? És azt mondja, hogy: „Heil Hitler, fater.” Hogy valami baj van vele. El kell mennem megnézni, hogy honnan tanulta ezt. Tehát mi az alapvető gond. Hol tévedtem, én, mint szülő? És hogy mit tudok segíteni? – Hát azt nem tudom, érted, mert végső soron az én hibám is. De én csak egy ember vagyok, a társadalom hibája is, hogy itt fasiszta ideológiák terjednek. De mitől van? Hiszen az valószínűleg attól van, hogy rendetlenség van a világban, nincs igazán rend, nincs fehér meg fekete... És ez a gyerek ebben elvész, hiszen hát ő nem jogász, és nem tudja megállapítani, hogy merre, mit, miért csináljon? Mert ha érzi azt némelyik, hogy állj, vi..., mint a katonaságnál, áll vigyázzba, és ha magyar vagyok, és ha izé magyarok, akkor az izé, és az marha jó, ezt kell fújni végre, én magyar vagyok.

– Én meg ettől félek. Nem a magyar vagyoktól, hanem az egy-kettő, kövér jobbra, sovány balra, fekete előre...

– Igen persze.

– Ettől kicsit félek.

– De figyelj ide, én jobban félek attól, akik ezt létrehozzák. És hogyha itt születik meg ez nálunk, akkor én valamitől nagyon félek. Hogy a fenébe' van, mikor erről szó sem volt, hogy ez legyen. És ha ez van, akkor sajnos egészen egyénre le kell bontani ezt a problémát, akkor igenis el kell menni, hogy ez mitől jön? Most nem agyonnyomni kell azt a dolgot, hanem gyorsan meg kell szüntetni a létrehozó... valahol az oktatásban, a televízióban, a rádióban, az újságban, a koncerten a Feróval, mindenütt annyi baj van. Ezek közül valamelyik csak jót csinál? Meg kell nézni, hogy mi az, ami segít? Valahol baj van. Valahol baj, mert a gyerek, nem tudom... Ő nem tudja rendesen, hogy mi a fasiszmus? Avval is baj van, nem nagyon tudja. Ha valamit tud, azt úgy egymás között tudják, hogy az valami szar, az öreg jött, kis bajszos, svábul... És azért csak gondolj bele, hogy azért milyen látvány az, hogy a televízió látja azért ezt, hogy kijön egy manus és azt mondja:....ejnundcvancig, ziben und ja... És hogy egyszerre mit tudom én, százezer ember üvölt. Ez kell neki, végre egyszer mondhatnák együtt azt, hogy je. De nem lehet. Nem lehet, hogy je-t. Össze-vissza vagyunk zavarva, se je, se nó, semmi nincs – érted? –, se igen, se nem. És akkor megyünk, jövőnk, kijön a Feró,

üvölt az....., de mégis valami történik. Aztán üssem agyon. Mi se nagyon vagyunk, senki nincs. Helyettem a Dolly Roll, Csintalan palacsinta – érted? Most gondold el, Csintalan palacsinta-csin-csin – teli a poci. Figyelj, hát csodálkozol azon, amikor azt mondja a gyerek, hogy Hejl... Hát muszáj mondjon valamit, ilyen hülyeség után.

*

Egy Fiú a Róbert Károly Kórház bejáratánál:

– Én '84-ben itt feküdtem benn a kórházban, itt szoktam rá az orvosságra. Hidrocodeinre...

– Itt szoktattak rá?

– Igen. Hát fiatal srácok benn voltak többen, narkósok, akik mondták, hogy van jobb a szíputól. Hát jó, mint én is, mindenbe belementem, és kipróbáltam. És... változatosság jött az életembe. Azt hiszem, egyik rosszból a másikba be. Végül is nem volt annyira rossz, mert elég hosszú ideig csináltam még utána az orvosságozást. Sőt, piáltam orvosságra.

– De úgy injekciós tűvel is adták magadnak, vagy csak pirulákkal?

– Öt vagy hat alkalommal, nem tudom pontosan. Az elsőt itt kaptam, azt is tudom, a kórházban. Egy fiatal sráctól. És utána még vagy háromszor szúrtam én saját magamat. És nem, semmi olyan különösebb érzés nem volt tőle. Szóval az orvosság az, ami inkább feldobott, olyan jó hangulatom volt, hülyeségeken, amin nem lehetett nevetni, azon is nevettem. Meg ehhez hasonló. És hallucináltam, meg minden. Szóval, voltak jó pillanatok, voltak rossz pillanatok.

– Aztán?

– Aztán jött egy olyan időszak, amikor két lezúllás között volt időszak, amikor nem csináltam semmit. Nagyon keményen küzdöttem azért, hogy ne csináljam, mert nem akartam csinálni. Akkor voltam 18 éves, akkor elhatároztam, hogy nem. Tudod, hogy elég hosszú idő telt el addig, mire egy-két hónapot ki tudtam hagyni. De utána megint ugyanott kezdtem, ahol abbahagytam. Vagy piával vagy orvossággal. És akkor a rendőrség elől jöttem be végül is a kórházba.

– Mi volt, ami miatt a rendőrség üldözött?

– Hát volt a recepthamisítás, hamis recept kiváltása. Meg ehhez hasonló dolgok. Mikor megbuktunk, akkor rendőrség elől elfutottam, meg ehhez hasonló dolgok voltak. Már a munkahelyemről elvittek avval az indokkal, hogy lányokat vetkőztettem le, meg ehhez hasonló dolgok.

– Ez is indok volt?

– Ez indok volt arra, hogy az egész magánéletemet egy jegyzőkönyvbe le tudják gépelni. Mert szóval addig ütöttek, amíg el nem mondtam az egész életemet. '81-től.

*

– Ezek a metélések a kezeden?

Cs. Attila: Az rég volt, intézetbe volt. Meg mikor be akartak vinni a rendőrök...

– Hány darab van?

– Sok. Mert mikor be akartak vinni a rendőrök, akkor falcoltam be, hogy ne vigyenek el, így elvittek kórházba, és a kórházból másnap kiengedtek, összevarrtak. Volt, amikor mondtam, hogy nem kell összevarrni. Volt olyan orvos, aki olyan állat volt, hogy érzéstelenítés nélkül akarta varrni, akkor nem engedtem, nem engedtem. Itt ezt a Sugárnál vágtam be, amikor bevittek, elkaptak lejmoláson, és mondhattam én a rendőröknek, hogy kajára szedtem, mert éhes vagyok, mert nincs mit ennem. Nem érdekelte őket. Menj dolgozni! Mondom: miért? Te adsz nekem munkát? Beviszel, hogy dolgozzam? Akkor azt mondták, hogy még én vagyok a szemtelen? Azt kaptam a pofonokat, meg ilyent... Mondtam, hogy vigyen el dolgozni. Ha elvisz dolgozni, fölvetet egy céghez, akkor elmegyek. Mert magának van olyan szava, hogy elvigyen dolgozni, hogyha magával beállítok, fölvesz a cég, mert azt ő is tudja. Nagyon sok embert igaz, hogy nem vesznek föl? Mikor azt mondja az ember, hogy vigye be egy rendőr, akkor még a rendőr van megsértődve, hogy szemtelenkedünk vele. Holott nem volt igaz, mert mikor kijöttem a XI. kerületből, hogy kihoztam a Hajnit, ott is azt beszéltem az ÜTI-vel, az ügyeletes tiszttel, aki ott kiengedte, meg az előadójával, hogy nézzék, segítsenek abba, hogy a Hajni elmenjen dolgozni. Akkor mit mondtak? Hogy hát ez nem a mi dolgunk. Mondom, de utána maguk fogják lecsukni, hogy nem dolgozik. Meg aztán voltak egyes dolgok, hogy például bevittek, mondjuk, rendőrök elverték, nem tudták, hogy hol van a penge? Volt egy nagyon jó csizmám, aminek a sarkát lehetett állítani, ott volt benne előre elkészítve a zsilettpenge, már akkoriban úgy voltam vele, mindig volt nálam egy ekkora fél penge eldugva, ha bevisznek, akkor már jövök is ki. Ha úgy voltam vele. De le nem csukhatnak. Mert azt nem hagytuk... És nagyon sok barátom volt így, aki azt csinálta, hogy befalcolt, azért, hogy ne vigyék el.

– Mi az, hogy befalcolt?

– Elvágja a kezét. Tehát az ereit elvágja. És itt volt olyan, aki például azt megtette... hát volt egy barátom, aki meg is halt, hogy a nyakát vágta el, de bebizonyította, hogy nem kerül be börtönbe. Az igazság akkor is kijön, még hogyha a törvény nem is. És ilyenkor, ilyen, mondjuk már elég szar annak a rendőrnek, aki benn van, mert azért előveszik őt is, hogy miért volt ez? Miért hagyta, hogy megcsinálja? Ez miatt. Mert nagyon sok embert, én úgy tartom, hogy ártatlanul visznek el KMK-ért, mert azt egyik se nézi, hogy nem veszik föl. Legalább lenne olyan Magyarországon, nemcsak Pesten, egész Magyarországon meglenne az, hogy egy céghez, ha valaki bemegy, és ki van írva nagy betűkkel, hogy föl vétel... Mert én már csináltam, hogy elmentem a lánnal, nem akarták fölvenni, letépkedtem a táblát és kiírtam, hogy nincs föl vétel.

*

Kisszékelyi Ödön (pszichológus-főorvos):

– A Fővárosi Tanács, a Budapesti Fővárosi Tanács művelődési és egészségügyi osztálya közösen létrehozott egy kooperatív bizottságot, amelynek én alapító tagja voltam. Egyébként ez maga már egy rendkívüli jellemző valami, hogy művelődésügyi és egészségügyi – tehát nem fordítva. Tehát nem az egészségügy lépett előbb, hanem a művelődésügy; ennek a kooperációs bizottságnak, koordinációs bizottságnak mintegy 12-14 állandó tagja volt. Néhány pszichiáter főorvos, tanácsai vezetők, tisztviselők, képviseltette magát a KISZ, a pártszervezet, és az Állami Ifjúsági Bizottság. Sőt, az Állami Ifjúsági Bizottság alárendeltségében működöttünk. És hát ez jellemző volt az akkori időkre, mindent bizalmasan kellett jelentenünk. Minden értekezletünkről jegyzőkönyv készült, amit bizalmasan terjesztettek fel az Állami Ifjúsági Bizottságnak.

– Hogy nehogya valaki elolvassa?

– Hát hogy ne terjedjen – vagy mit tudom én pontosan? Engem különösképpen nem zavart, én annak örültem, hogy egyáltalán van egy szerv végre, egy hivatalosnak nevezhető szerv. Ennek a bizottságnak a vezetője a Fővárosi Tanács művelődési főosztályának a helyettes vezetője volt. Tehát egy illetékes ember, aki rendkívül jóindulatú volt, aki tulajdonképpen mindent meghallgatott. Tenni nem sokat tettünk. Írtunk egy körlevelet az iskolákba, hogy amennyiben drogvisszaélő fiatallal találkoznak, akkor mi a teendő; de ezt kötelezően adta ki a Fővárosi Tanács, tehát kötelező érvényű volt minden iskolai hallgató számára. Mondanom sem kell, hogy nem teljesítették az iskolák. Mivel erre is rá volt írva, hogy „bizalmas”, az igazgatók berakták a páncélszekrénybe, és bár szerepelt ott egy ilyen pont is, hogy minden pedagógus előtt ismertetni kell. Nem ismertették. Ezt azért tudom, mert igen sok iskolában jártam ezekben az időkben, ahol előadásokat tartottam a pedagógusok számára. És meglepődve tapasztaltam, hogy a pedagógusaink nem ismerték azt, amit mi a körlevélben leírtunk. Tehát...

– A drogellenes küzdelem az titkos volt?

– Titkos volt. Ha nem is volt embargó, az illetékes pártszervek évekig, évekig vitatkoztak arról, hogy lépjenek-e vagy ne lépjenek, nyilvánosságra hozzák, ami van, vagy ne hozzák nyilvánosságra. Végül is az a döntés született, hogy nem hozzák nyilvánosságra. Tehát, ha nem is született egy olyan elhatározás, hogy embargót vezetünk be, lényegében embargó volt. Sőt, bizonyos fokig még ma is az van.

*

Az FTC Üllői úti stadionjában, az állószektorban, Fradi–Vasas meccs, Fradi-gól; a szavalókórusban Cs. Attila: „Buzi-Vasas, Buzi-Vasas”...

Cs. Attila: Nem kívánt ember voltam, és ezért, hogy nem voltam kívánt ember, intézetbe dobtak. Beadtak intézetbe, azt' ott kezdődött az élet.

– Hány éves voltál, mikor legelőször beadtak?

– Kicsi voltam.

– Csecsemő?

– Majdnem.

– És miért nem kívántak?

– Nem tudom ezt egyedül, de azt úgysem nyilatkozom, azt anyám tudná. A másik fele, azt pedig állítom, hogy ott az intézetbe volt egykét igaz barátom, például az Indián, ki egy nagyon nagy gyerek volt, meg ott volt... ezek igaz emberek voltak. Ezek az igazságért küzdöttek.

– Milyen igazságért?

– Hát olyan igazságért, hogy az embereknek meglegyen a szabad akaratuk. Tehát, ami nekik rossz, azt el tudják mondani, és azon lehessen segíteni, más problémáján is, ne csak a magukén hanem egyes emberekén. Hogy például ez nem jó, akkor kéne változtatni, és legyen, aki meghallgassa őket, mert például, ide kijönnének, biztos, hogy elmondanák a véleményüket, hogy ne haragudjál, ez a lakás nem jó, mert víz nincs benne, meg ilyen – hogy segítsen az állam rajtuk. És ne az, hogy az állam elhagyja. Mert például, amit egyszer beszélünk, van ez a szocializmus, hogy bejött, akkor a szocializmusnak legyen meg az elve, hogy az embereken segít. De viszont, ha nem akar segíteni, akkor a szocializmus mondja meg, hogy nézd, nem akarunk segíteni. Mert nem egy állami gondozottat kidobnak, utána leszarják, hogy mi van vele. Mint például engem kidobtak 293 forinttal, '84-ben lett az, jobban mondva '83-ban először, hogy lett egy bejelentett lakásom, állandó, úgy hogy nem az intézet által. Nem az intézet által lett meg a lakás.

– És hova mentél az intézetből?

– Egy albérletbe. De először csöveztem össze-vissza, lépcsőházakba, pincékbe, szárítóba. Csöveztem hőközpontba. Akkor egy várba, barlangokba. Szóval voltunk úgy, hogy a Blahán meg volt számozva a pad. És akkor a pad meg volt számozva, hogy ez a pad a tiedé, az az enyém, és akkor más oda nem feküldhetett.

– Hányas pad volt a tied?

– Hát az enyém az ott volt, közvetlen a vízcsapnál, az én padom. És akkor én ott aludtam.

– Mennyi ideig?

– Volt olyan, hogy két hétig ott aludtunk, utána a Délibe kimentünk. Ott a Délibe lett egy nagyon jó kis vonat, amit elterveztünk, az a mi lakásunk. Tehát ez egy olyan dolog volt, a IX-es vágány, hogy Siófok–Nagykanizsa, siófoki volt.

– Miért nem mentél haza?

– Mert nem mehettem. Nem mehettem haza. Hát az anyámék kirúgtak, akkor hol... kiskoromba intézetbe adtak, akkor az már azt jelentette, hogy én már többet nem mehetek... ott az anyámnál. Nem viccből dobott ki az anyám. Mikor egyszer fölmentem hozzá betegem, hogy engedjél be. Nem volt tényleg hova, nem tudtam kihez menni, lázas voltam. Akkor is azt mondta, takarodjál innen, legyél a világ csavargója, csináld azt, amit az apád. Kijöttem az intézetből gipszes lábbal csövezni. Ez az egy elég kemény dolog volt. Mert hát például a Délibe volt egy dolog, ami miatt nem mentem be a kórházba nehogy zúróm legyen belőle. Letört a gipsznek a sarka, mert pont egy vonatba aludtunk a Délibe a Kalózzal, más nem, a Matróz, mondják úgy is, hogy Kalóz, azzal aludtam, és egy manus rámejtette a bőröndöt. Hát jól fájt a lábam, meg vérzett. Leszedtük a gipszet, bekötöztem a lábam, levágtuk, mi magunk. És akkor fogtam, mert mondom...

– Úgy engedtek el gipszes lábbal az intézetből?

– Intézetből már úgy engedtek el, hogy tudták, hogy műtétem lesz, és nem gondolt rá senki, hogy utána hova megyek. Mikor megoperáltak, bementem az intézetbe, és gipszre kaptam a fölruházást, már gipszes volt a lábam. De nagy nehezen kiharcolva. Erre mit tudtunk csinálni, mikor a Délibe rámejtették a bőröndöt, fölugrott a Kalóz, azt' leütötte a manust. Többet nem tudott tenni. Többet nem tudott tenni, csak hogy leüti a manust.

*

Fiatal pár a Moszkva téren, egy pad támláján üldögélve:

– Szeretnénk elmenni egy albérletbe, csak az az igazság, hogy sehova nem vesznek föl, mert nagy a hasam.

– Ahol meglátják, hogy terhes. Hát már nem aktuális, éppen kiadtuk. Két napja kiadtuk.

– Akkor vannak olyan helyek, ami jó, kiadó, háromezer forint, meg mit tudom én és még olcsó...

– Azt meg le kell fizetni két-három évre előre.

– Hetvenezer forintokat meg honnan pengessek én ki? Hát ha annyi pénzem volna, akkor befizetnék egy szükséglakásra.

– Neked mi a foglalkozásod?

– Nekem jelen pillanatban KMK-s, szóval munkakerülő vagyok, papíron. Mert én nem megyek állami vállalathoz mégegyszer, mocskos húsz forintért nem fogok egész nap trógerolni. Ugyanazt csinálom, amit más, aki keres érte 40–50 forintot, én nem megyek ennyiért melózni. Inkább elmegyek itt reggel a maszekokkal és dolgozok ezekkel. Mindegy, itt is trógermunka van, de itt 600 forintokat kapok egy napra. És amikor már nincs kedvem tarhálni, meg minden,

akkor elmegyek mindig melózni.

– És gyűjtőtök pénzt valamire?

– Nem gyűjtünk pénzt, mert nincs értelme mire gyűjteni. Mire gyűjtsünk pénzt...

Géczi János **Vadnarancsok**

Tartalom

Vadnarancsok I.

(Négy élettörténet-rekonstrukció)

Berta

Anyám

Intézet

Idegen lett minden

Tibor

Ki vagyok szolgáltatva a körülményeknek

Különc vagyok

Láttam a rémületet és az elképedést

Négy közül az első

Júlia

Halott vagyok, vagy sem?

Juli

Fél éve...

Sokkal jobb lett volna...

Defloráltam a családot...

Rekordok könyve

Dagonya

Szerelmes vagyok Istenbe

Józsi

Van egy csomó titkos problémám

Eljöttek a Jehova tanúi

Nincs kiút, akár így, akár úgy

A kórházban megismertem egy asszonyt

Próbálom a gyökereket keresni

Vadnarancsok II.

(Homoszexuálisok vallomásai)

I. Hányan, miért?

II. Pillanatfelvétel - önkiodóval

III. Rám van írva az undor

IV. Palotapincsik

V. Egy este

VI. A.-tól I.-ig

VII. J.

VIII. A vendéglő

IX. Vállalom, de nem dühöng bennem a boldogság

X. Az alvilág

Ismertető

Géczi János szociográfiája külön-külön kötetekben - a nyolcvanas években -, látott először napvilágot, s mindkettő megjelenése nem csekély cenzurális akadályba ütközött, publikálásuk kisebbfajta politikai vihart is kavart, hiszen az elsőben a kábítószerezés, a másodikban a homoszexualitás magyarországi elterjedtségéről tudósított akkoriban szokatlan nyíltsággal.

A szerző "élettörténet-rekonstrukciónak" nevezi a Vadnarancsok I. négy mélyinterjút, amelynek készsége alanyai deviáns fiatalok közül kerültek ki. Az első élettörténet az alig tizenhat éves Bertáé, aki anyja korai halála után nevelőotthonba került, ahol mindennap a poklok kínját szenvedte el. Körülményei és sérült egyénisége együttesen eredményezték a narkotikumhoz való menekülést, de nem sokkal szerencsésebben alakult - a második interjúalany - a huszonhét éves Tibor élete sem. Juli értelmiségi szülők gyermeke, olyan, akinek minden lehetősége megvolt a tanuláshoz, ehelyett huszonhárom éves korára alig lát más kiutat, mint a narkózt és a válogatás nélküli szexet. Józsi, a huszonegy éves cigány bedolgozó munkás, idegbeteg. Egy rosszul sikerült fura házasság és a meg nem emésztett vallásosság (Jehova tanúja) juttatta vakvágányra életét.

A Vadnarancsok II. homoszexuálisokkal készített vallomássorozat, amelyet a szerző csak itt-ott kommentál. A "vallomások" sok mindent érzékeltetnek a homoszexuálisok zárt társadalmáról, örömeikről, undoraikról, gyötrelmeikről, kapcsolataik sokszínűségéről, erkölcsi, érzelmi konfliktusaikról. Megismerkedhetünk jellegzetes típusaikkal: az "arisztokratikus", tartással bíró "melegekkel", a mindkét nem iránt egyaránt vonzódó biszexuálisokkal, az élvhajász "homokosokkal", a homoszexualitásuk segítségével érvényesülő "palotapincsikkel" és a teljesen prostituáltakként viselkedő "buzikkal". Az első megjelenése idején szenzációnak számító kötet, olvasmányossága okán vélhetően ma is sokakat érdekelhet.

Forrás: Új Könyvek adatbázisa, 1994-2000

<http://mek.oszk.hu/02500/02557/#>

